

Gaar (Ellinger), at jeg bestemt maa afvise en saadan Paastand, Der ligger ikke i mine Ord den ringeste Hensigt at male sortere, end Forholdene ere. Jeg er ganske overbevist om, at jeg kun har givet et Fotografi af Tilstandene i de 8 Aar, for saa vidt det drejer sig om Forholdet mellem Udgifter og Indtægter, et fuldstændig naturligt Fotografi. Naar den højtærede Minister var saa højt oppe, at han endog, enten det nu var til mig eller til andre ærede Medlemmer, paaberaabte sig Patriotismen, og at man skulde huske paa, naar man kritiserede en Regering, at det var en dansk Regering, vil jeg sige, at den Følelse hos mig kunne den højtærede Minister og enhver anden Minister gøre Regning paa. Det engelske Ord, der siger: „Right or wrong, my country“, om det har Ret eller ikke Ret, saa holder jeg paa mit Land, vedkender jeg mig. Og naar denne Regering eller en anden kommer i en saadan Situation, at det udkræves, tror jeg, at jeg ikke skal svigte, men det drejer det sig jo ikke om her. Det er ikke nogen Livssag for os at fremstille Sagen overfor Udlandet, som om vi have haft en fortræffelig Finansstyrelse, men alligevel paa Grund af en iboende Elendighed ere komne i daarlige Forhold. Jeg tror, at det overfor Udlandet vilde være nok saa heldigt, om vi erkende, at vi have haft en mindre heldig Finansstyrelse, og at det er Grunden til, at vi sidde saaledes i det, saa at det kan ventes, at en bedre Finansstyrelse vil bringe os paa Fode igen. Jeg tror, der ikke er Grund til at paakalde Patriotismen i dette Stykke. Tendens fralægger jeg mig altsaa. Hvis der skulde være Tale om Tendens, kunde jeg snarere vende det om, men det kunde ikke falde mig ind at beskyldte Statsregnskaberne for Tendens, det skyldes Tradition formodentlig. Grunden til, at jeg fremsætter disse Bemærkninger, er, at Ministeren rettede en Bebrejdelse imod mig, idet han eksempelvis som en Illustration til min Urimelighed sagde, at selv for det ganske gode Aar 1906—07 havde jeg faaet opgjort et Underskud paa 21½ Mill. Kr., skønt der paa Statsregnskabet stod et Overskud paa 13 Mill. Kr. Jeg tror, den højtærede Minister dog var saa forsigtig, at han sagde, det var et *formelt* Overskud paa 13 Mill. Kr. Jeg vil gerne have Lov til at sige, hvordan dette formelle Overskud kommer frem. Det kommer frem saadan, at i Regnskabet for dette ganske gode Aar 1906—07, som Ministeren kalder det, staa paa Indtægtssiden

følgende tre Poster: Inddragelse af Statsbanernes Reservepensionsfond omtrent 10 Mill. Kr., Forbrug af Formue omtrent 4½ Mill. Kr. og Statslaan 20 Mill. Kr., altsaa tilsammen 34½ Mill. Kr., som ikke ere virkelig Indtægt, og ved Hjælp af denne Indtægt kommer dette „forholdsvis gode Aar“ til at fremtræde med et Overskud af 13 Mill. Kr. Nu tror jeg, det ikke er heldigt for Ministeren at tage saadanne Eksempler til at dokumentere min Fremstillings Urimelighed. Jeg tror snarere, at det gemene Publikum omkring i Landet vil finde, at det er uheldigt, at et saadant Aar fremtræder med et Overskud paa 13 Mill. Kr., eftersom man har laant 34 Mill. Kr. Jeg tror, at alle ville sige, at paa den Maade kan man sagtens lave Overskud. Saa længe nogen vil betro én noget, gaar det udmærket, men vil man ikke det, hører Kunsten at lave Overskud paa den Maade naturligvis op.

Det giver mig Anledning til at tilføje endnu et Par Bemærkninger i Anledning af, at Ministeren paaberaaber sig, at vi have faaet indtægtgivende Aktiver for vore Udgifter, og saa er det altsammen saa saare godt. Jeg kunde minde om, hvad jeg sagde, at man ogsaa kan købe indtægtgivende Statsaktiver for dyrt. Det er galt at købe, naar man ingen Penge har. Men med Hensyn til disse indtægtgivende Statsaktiver vil jeg sige: Lad os dog ikke vildledes af de imponerende Ord! I Statsregnskabet pr. 31. Marts 1909, altsaa en temmelig ny Tid, ere vore Aktiver opgjorte til 657 Mill. Kr. og vor Statsgæld til 254 Mill. Kr., saa at der fremkommer et Formueoverskud paa 403 Mill. Kr., Se, det er jo udmærket, vi ere Kapitalister, vi eje 403 Mill. Kr., og selv til en beskeden Rente af 3 pCt. maatte det give 12 Mill. Kr. i Rente om Aaret, som vi kunne sidde og nyde af vor Formue! Saadan skulde det jo være, men er det saadan? Nej, det sande Forhold, som det ogsaa oplyses i Statsregnskabet, er, at denne store indtægtgivende Aktivformue kun giver en Rente af 5,9 Mill. Kr., medens vi af Gælden paa 254 Mill. Kr. maa betale en Rente af 8,4 Mill. Kr., saa den store Fornøjelse, det at sidde med en indtægtgivende Formue, giver os ikke alene ikke en Øre i Kassen, men den koster os en aarlig Udgift af 2½ Mill. Kr. Naar Folk ude i det private Liv besidde Formue paa den Maade, pleje de ikke at anse deres Stilling for misundelsesværdig. Jeg tror, at vor Stilling heller ikke er misundelsesværdig. Men, som sagt, jeg mener dette